Ως μη έχοντες ελπίδα (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 18 Νοεμβρίου, 2013

Ο αριθμός **αυτοκτονιών** στη χώρα μας έχει αυξηθεί σημαντικά! Οι της αντιπολίτευσης προβάλλουν ως αιτία την οικονομική κρίση και στηλιτεύουν τους κυβερνώντες. Αυτοί τηρούν σιγήν ιχθύος επί του θέματος. Όλοι παραβλέπουν τη ρίζα του κακού. Έχουμε γράψει κατά καιρούς ότι η κρίση που μας ταλανίζει δεν είναι πρωτίστως οικονομική, όπως την προβάλλουν οι επιχειρούντες υλιστική ανάλυση των γεγονότων, είναι **πνευματική**. Έχουμε απεμπολήσει τις πνευματικές αρχές και αξίες, γι' αυτό και έχει εξασθενήσει τρομακτικά η άμυνα της ψυχής μας, στην ύπαρξη της οποίας, δυστυχώς, πάψαμε να πιστεύουμε! Ας εξετάσουμε κάποια συμβάντα αυτοκτονίας.

Κορίτσι 13 ετών απαγχονίστηκε. Στην περίπτωση αυτή ασφαλώς δεν ευθύνεται η οικονομική κρίση. Στα «ψιλά» πέρασε ότι ήταν ορφανή από πατέρα και το φρόντιζε θεία του. Για τη μητέρα ούτε λέξη στο δημοσίευμα. Προφανώς οι γονείς του είχαν διαζευχθεί και η μητέρα της άρχισε νέα ζωή. Σ' αυτήν δεν χωρούσε το σπλάχνο της από τον πρώτο γάμο της. Κατ' αυτόν τον τρόπο υπερακόντισε το πρότυπο της υπό κατάρρευση δυτικής κοινωνίας: Τη μονογονεϊκή οικογένεια. Αυτήν διαφημίζουν ακόμη και στην τηλεόραση με το σύνθημα «χωρίζουμε σαν ζευγάρι, μένουμε πάντα γονείς»! Το κοριτσάκι δεν το ρώτησαν, καθώς δεν αισθάνονται την υποχρέωση να ρωτούν οι γονείς, όταν χωρίζουν. Δεν γεύτηκε την τρυφερότητα, που τόσο αποζητούν τα παιδιά, ούτε τη στοργή. Και βρισκόταν στο κατώφλι της εφηβίας. Οι γονείς του μπροστά στις δυσκολίες της ζωής τράπηκαν σε άτακτη φυγή και το εγκατέλειψαν στο πεδίο της μάχης! Κι εκείνο αποκαμωμένο από την εγκατάλειψη έθεσε τέρμα στον βίο του.

Γυναίκα απαγχονίστηκε. Αντιμετώπιζε, κατά το δημοσίευμα, ψυχολογικά προβλήματα. Ασαφές, ως συνήθως στις περιπτώσεις αυτές, το δημοσίευμα. Είχε διαγνωσθεί ψυχικό

νόσημα; Και πώς ερμηνεύουν οι υλιστές επιστήμονες αυτό, αφού αρνούνται την ύπαρξη ψυχής; Γιατί μάλιστα ο όψιμος διαχωρισμός της ψυχιατρικής από την νευρολογία, αν και τα ψυχικά νοσήματα είναι οργανικής φύσεως; Ο σύγχρονος δυτικός άνθρωπος εκδηλώνει έντονη την ανάγκη προσφυγής σε πλήθος σκευασμάτων,
προκειμένου να κατευνάσει πλήθος ενοχλήσεων, που δεν θα του επισημανθεί ότι είναι ηθικής ή οντολογικής φύσεως. Ασφαλώς και δεν αναφέρομαι σε παθήσεις, όπως η σχιζοφρένεια, ούτε και είμαι υποστηρικτής της άποψης ότι ο ψυχίατρος δεν είναι αναγκαίος, εφ' όσον υπάρχει πνευματικός. Θέλω να τονίσω την συμφορά από την υποκατάσταση του πνευματικού από τον σύγχρονο ψυχαναλυτή, στο όνομα της απελευθέρωσης του ατόμου από τον καταναγκασμό της θρησκείας. Το σύγχρονο συγχωροχάρτι, που εδράζεται στην άρνηση της προσωπικής ενοχής και των συνεπειών
αυτής, αποτελεί κύριο παράγοντα καταφυγής πολλών προσώπων στα ηρεμιστικά. Φυσικό είναι σε περιόδους κρίσεως τα ανικανοποίητα πρόσωπα, τα βαρυφορτωμένα από άγχος λόγω των υψηλών απαιτήσεων από τη ζωή, να καταφεύγουν σε καθ' όλα «νόμιμους τεχνητούς παραδείσους»!

Επιχειρηματίες
και μάλιστα πολύτεκνοι αυτοκτόνησαν αισθανόμενοι συντριπτικό επάνω τους το βάρος των χρεών. Ασφαλώς αιτία είναι στις περιπτώσεις αυτές η οικονομική κρίση. Είναι όμως μόνο αυτή; Δεν είναι ο εκμαυλισμός των συνειδήσεων κατά την τριακονταετία της πλαστής μας ευμάρειας. Δεν είναι η υιοθέτηση του καταναλωτικού τρόπου ζωής και η αποδοχή ως μοναδικού στόχου του κέρδους; Δεν είναι η λήθη των δυσκολιών και η έλλειψη ή η αδυναμία διάθεσης προς αντιμετώπισή τους, όταν εμφανιστούν; Δεν είναι ο ατομοκεντρισμός, που δεν επιτρέπει πλέον την προσέγγιση προς τον πάσχοντα πλησίον; Δεν είναι η απληστία των ισχυρών του χρήματος, που δεν έχουν διάθεση να κατανοήσουν τι σημαίνει «δύσκολη θέση»;

Πατέρας
αυτοκτόνησε πέφτοντας στο κενό, καθώς αδυνατούσε να υποφέρει τον θάνατο της κόρης του. Το ίδιο και γέροντας, που έμεινε μόνος μετά τον θάνατο της συζύγου του. Η απουσία του λατρευτού, με την κυριολεκτική έννοια του όρου, προσώπου κατέστησε τον βίο των αυτοχείρων χωρίς νόημα. Πόσες και πόσες φορές θα είχαν ακούσει την αποστολική περικοπή κατά νεκρώσιμες ακολουθίες! Όμως αυτό δεν στάθηκε ικανό να δώσει ελπίδα, καθώς η πίστη στη μετά θάνατον ζωή έχει σχεδόν καταρρεύσει στην πρακτικά πλέον και όχι ιδεολογικά υλιστική κοινωνία μας! Θεωρούμε την Εκκλησία ως επωμισμένη τον άχαρο ρόλο να προπέμπει τον νεκρό στην
τελευταία του, κυριολεκτικά, κατοικία, εκείνη που φέρει ως σκεπή πολυτελή μαρμάρινη πλάκα! Το μήνυμα της αναστάσεως βρίσκει ελάχιστους αποδέκτες.

Άραγε
οι γενιές που προηγήθηκαν δεν αντιμετώπισαν παρόμοιες ή και πολύ μεγαλύτερες δυσκολίες; Πώς εκείνες άντεξαν και δεν επέλεξαν ως λύση τον αυτοχειριασμό; Απάντηση στο ερώτημα δίνει ο Εβραίος ψυχίατρος Βίκτωρ Φράνκλ, κρατούμενος του Άουσβιτς. Περιγράφει τα συναισθήματα κατά την άφιξη εκεί: *«Η σκέψη της αυτοκτονίας εκαλλιεργείτο σχεδόν από όλους, έστω και για μικρό χρονικό διάστημα. Η σκέψη αυτή γεννιόταν από την απόγνωση, στην οποία βρισκόμασταν, από την συνεχή απειλή του θανάτου που επικρέματο πάνω μας κάθε μέρα και κάθε ώρα, και από τους συχνούς θανάτους των συγκρατουμένων μας. Λόγω της κοσμοθεωριακής μου τοποθέτησης πήρα μια σταθερή απόφαση, μετά την πρώτη νύχτα στο στρατόπεδο, ότι «δεν θα ριχτώ στο (ηλεκτροφόρο) συρματόπλεγμα». Αυτή ήταν η φράση που εχρησιμοποιείτο στο στρατόπεδο, για να περιγράψει την πιο συνηθισμένη μέθοδο αυτοκτονίας»*. Και συνεχίζει: *«Ο κρατούμενος, μετά την πρώτη φάση του σοκ, δεν φοβόταν τον θάνατο. Ακόμα και οι θάλαμοι των αερίων δεν του προκαλούσαν και τόση φρίκη ύστερα από τις πρώτες μέρες»*. Μικρός αριθμός κρατουμένων επέλεξε την αυτοκτονία υπό τις φρικτές συνθήκες, τις μη συγκρινόμενες με τις παρούσες. Την εξήγηση δίνει ο Φράνκλ σε άλλο σημείο:

«Το θρησκευτικό ενδιαφέρον των κρατουμένων, όταν και όπου εκδηλωνόταν, ήταν το πιο ειλικρινές που θα μπορούσε να φανταστεί κανείς. Το βάθος και η ζωντάνια της θρησκευτικής πίστης συχνά ξάφνιαζε και συγκινούσε κάθε νεοφερμένο. Εκείνο που εντυπωσίαζε πιο πολύ, σχετικά με το θέμα αυτό, ήταν οι αυτοσχέδιες προσευχές ή λειτουργίες, όπως μου δόθηκε η ευκαιρία να τις ζήσω, στη γωνιά του παραπήγματος ή μέσα στο σκοτεινό κλειδωμένο καμιόνι, με το οποίο μας μετέφεραν από μακριά, από εκεί που εργαζόμασταν, και ήμασταν εξαντλημένοι, ψόφιοι από την πείνα και ξεπαγιασμένοι μέσα στα κουρελιασμένα μας ρούχα».

Ναι
ο πατέρας δεν αυτοκτόνησε μαθαίνοντας ότι το παλικάρι του έπεσε μαχόμενο κάπου στη Βόρεια Ήπειρο ή βλέποντας το να σωριάζεται μπροστά στα μάτια του από τις ριπές των γερμανικών πολυβόλων. Ο νέος δεν διανοήθηκε να αυτοκτονήσει, αλλά περίμενε
τον θάνατο που βραδυπορούσε στην πείνα της Αθήνας το 41. Κανένας δεν αυτοκτόνησε, επειδή του έκαψαν το σπίτι οι κατακτητές. Όλοι είχαν διδαχθεί από τους ευλογημένους αγράμματους γονείς τους να αντιμετωπίζουν τις δυσκολίες του βίου εναποθέτοντας τις ελπίδες τους στον Θεό. Αυτό ακριβώς αποτύπωσε στο δίστιχο και ο εθνικός μας ποιητής:

Χαρές και πλούτη κι αν

χαθούν, και τα βασίλεια κι όλα,

τίποτα δεν
είναι σαν στητή, μένει η ψυχή κι ολόρθη.

Δυστυχώς εμείς υποταχθήκαμε άνευ
όρων και όχι μόνο μας τα παίρνουν όλα, αλλά μας πουλούν στο τέλος και τα «ψυχοφάρμακα» ή το σκοινί, να κρεμαστούμε!

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»

ΣΧΕΤΙΚΑ:

Μια πατρική φωνή για τις αυτοκτονίες (Αρχιεπ. Αθηνών και πάσης Ελλάδος Ιερώνυμος)

Για την απόγνωση και την αυτοκτονία (Αγ. Νεκταρίου)

Η αυτοκτονία είναι πολύ βαρύτερη αμαρτία από την ανθρωποκτονία (Αγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Στον καφετζή που έπρεπε να επιλέξει ανάμεσα στην αυτοκτονία και την επαιτεία (Αγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Στη μοναχική και άρρωστη γυναίκα για την αυτοκτονία (Αγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Ο Χαλκίδος Χρυσόστομος για το σοβαρό φαινόμενο των αυτοκτονιών

**Αυτοκτονία:
οι Ιεροί Κανόνες και η Παράδοση της Εκκλησίας (πρωτοπρεσβύτερος Λάμπρος
Φωτόπουλος, εφημέριος Ι.Ν. Αγίου Κοσμά Αιτωλού Αμαρουσίου)**

Όχι στην αυτοκτονία! Ναι στην μετάνοια και στην εξομολόγηση!

(Ιερομόναχος Σάββας Αγιορείτης)

Μην απελπίζεσαι! Μην αυτοκτονείς!

Οι Αυτοκτονίες, η Οικονομική Κρίση και τα Πρότυπά μας

Γράμμα προς υποψήφιο αυτόχειρα.... (Από τον συμπατριώτη σου Γεράσιμο Γ. Γερολυμάτο)

Η ψυχανάλυση αντικαθιστά την εξομολόγηση;

Ψυχανάλυση και ψυχοσύνθεση (Μητροπ. Ναυπάκτου και Αγ. Βλασίου Ιερόθεος)

Η χριστιανική εναλλακτική λύση στην εκκοσμίκευση και την μοντέρνα ψυχοθεραπεία (Frank Schaeffer)

Ο γέροντας Παΐσιος για την Ψυχολογία και Ψυχιατρική που δεν παραδέχεται την ψυχή